

LBRIS

We know
books

ROBERT JORDAN

Ciclul
Roata Timpului
cartea a zecea

RĂSCRUCE
DE DRUMURI
ÎN AMURG

monedă ca dimensiune), mărci și bănuți. Corbanelle și mărcile pot fi bătute în aur sau argint, în vreme ce bănuții pot fi din argint sau cupru, ultimul fiind numit simplu „bănuț”. Cu toate acestea, în diferite ținuturi, aceste monede pot avea mărimi și greutate diferite. Chiar și în cazul aceleiași națiuni, monedele de diferite mărimi și greutate au fost bătute de diferiți domnitori. Datorită negoțului, monedele diferitelor națiuni pot fi găsite aproape peste tot. Din acest motiv, bancherii, cămătarii și negustorii folosesc cântare pentru a hotări valoarea fiecărei monede primite. Până și o cantitate mare de monede este cântărită din acest motiv. Singurele bancnote din hârtie sunt „notele privind drepturile”, care sunt emise de bancheri și care garantează prezentarea unei anume cantități de aur sau argint atunci când aceste note sunt înaintate. Din cauza distanțelor mari dintre orașe, a perioadei de timp îndelungate necesare pentru a călători dintr-un oraș într-altul și a dificultăților întâmpinate de tranzacțiile la mari distanțe, o notă privind drepturile poate fi acceptată la valoarea sa deplină într-un oraș aflat în apropierea băncii care a emis-o și poate fi acceptată la o valoare mai mică dacă orașul este mai departe. De obicei, o persoană înstărită, care intenționează să facă o călătorie lungă, avea asupra ei una sau mai multe note privind drepturile pentru a le da în schimbul monedelor în caz de nevoie. De obicei, aceste note sunt acceptate doar de bancheri sau de negustori și nu sunt folosite niciodată în prăvălii.

CUPRINS

PROLOG – Crâmpoie de pânză.....	11
1 – Vremea plecării.....	117
2 – Doi căpitani.....	143
3 – Un evantai de culori.....	163
4 – Povestea unei păpuși.....	196
5 – Făurirea unui ciocan.....	215
6 – Mireasma unui vis.....	245
7 – Un puzzle făurit de fierar.....	264
8 – Vârtejuri de culori.....	285
9 – Capcane.....	311
10 – O lumină orbitoare.....	348
11 – Discuție despre datorii.....	371
12 – O înțelegere.....	396
13 – Primii Înscăunați.....	418
14 – Ce știu Înțeleptele.....	441
15 – Vine întunericul.....	472
16 – Subiectul negocierilor.....	514
17 – Secrete.....	538
18 – De vorbă cu Siuan.....	573
19 – Surprize.....	598
20 – În toiul nopții.....	631
21 – Un însemn.....	658
22 – Un singur răspuns.....	685
23 – Ornamente.....	694
24 – O furtună întremătoare.....	716
25 – Când se poartă podoabe.....	738

26 – În So Habor.....	753
27 – Ceea ce trebuie făcut.....	771
28 – Un mănunchi de boboci de trandafir.....	793
29 – Ceva pâlpăie.....	827
30 – Ce poate face Sceptrul Legământelor.....	856

EPILOG – Un răspuns..... 893

GLOSAR..... 896

RAO CARTE DE BUZUNAR ADULȚI

– FICȚIUNE –

OPERE XX / CLASICI CONTEMPORANI

H.E. Bates	<i>Ușor bătea vântul spre Franța</i>
Rafael Chirbes	<i>Împușcăturile vânătorului</i>
Gerhard Meier	<i>Tărâmul vânturilor</i>
Henry de Montherlant	<i>Bestiarele</i>
Josep Pla	<i>Noapte de primăvară</i>
Michel Tournier	<i>Fecioara și capcâunul • Gaspar, Melhior & Baltazar • Picătura de aur • Regele Animilor</i>
Virginia Woolf	<i>Eseuri alese II • Orlando</i>

RAO CONTEMPORAN

Federico Andahazi	<i>Cetatea ereticilor</i>
Christina Dalcher	<i>Vox</i>
Nicolas Dickner	<i>Nikolski</i>
E.L. Doctorow	<i>Labirintul apelor</i>
Adolfo Puerta Martin	<i>Azucena noaptea</i>
Rosa Montero	<i>Instrucțiuni pentru salvarea lumii</i>
Yann Queffelec	<i>Farmecul negru</i>
Antonio Skarmeta	<i>Dansul victoriei</i>
Philippe Sollers	<i>Secretul</i>
Andrzej Stasiuk	<i>Djermania</i>
Sandro Veronesi	<i>Arde Troia</i>

AUTORI ROMÂNI CONTEMPORANI

Răzvan Ioan Boanchis	<i>Portocaliu</i>
Ciprian Enea	<i>Jurnalul unui călător boem – ed. buzunar</i>
Ion Hobana	<i>Un englez neliniștit</i>
Mihai Retegan	<i>1968 – Din primăvară până în toamnă</i>
Oana Sîrbu / Cristian Tiberiu Popescu	<i>Inițiere în splendoare</i>
Alex Mihai Stoenescu	<i>Istoria loviturilor de stat – vol. 1 • Istoria loviturilor de stat – vol. 2 • Istoria loviturilor de stat – vol. 3 • Istoria loviturilor de stat – vol. 4 / I • Istoria loviturilor de stat – vol. 4 / II</i>
Mirel Talos	<i>Colecționarul de nuduri • Undeva în Transilvania</i>

PROLOG

Crâmpeie de pânză

Lui Rodel Ituralde nu îi plăcea să aștepte, cu toate că știa că asta însemna, în mare parte, să fii ostaș. Să aștepti următoreea bătălie, să aștepti ca dușmanul să facă o mișcare, să facă o greșală. Privea pădurea acoperită de zăpadă, stând la fel de nemișcat ca acei copaci. Soarele nu ajunsese încă la zenit și nu oferea căldură. Respirația i se transforma în aburi albi dinaintea lui, brumându-i mustața tunsă frumos și blana neagră de vulpe care îi căptușea gluga. Se bucura că de măciulia șeii îi atârna coiful. Platoșa lui reținea frigul, care îi pătrundea prin haină și prin toate straturile de lână, mătase și pânză de dedesubt. Până și șaua Săgeții o simțea rece, ca și când juganul alb era făcut din lapte înghețat. Coiful i-ar fi amortit creierul.

Iarna venise târziu în Arad Doman, foarte târziu, dar răzbunătoare. De la dogoarea verii, care stăruise într-un mod neobișnuit până toamna, în mai puțin de o lună, se treziseră în inima iernii. Frunzele care supraviețuiseră secetei îndelungate din vară înghețaseră înainte să apuce să-și schimbe culoarea, iar acum, acoperite de gheață, străluceau în lumina soarelui de

dimineată ca niște smaralde ciudate. Căi celor douăzeci de oșteni care îl înconjurau loveau din când în când cu piciorul în zăpada adâncă până la genunchi. Fusese o călătorie lungă până aici și mai aveau cale de bătut, indiferent că acea zi se dovedea una bună sau una proastă. Înspre miazănoapte, norii negri se adunau pe cer. Nu avea nevoie de prevestitorul vremii ca să-i spună că temperatura avea să scadă drastic înainte de lăsarea nopții. Până atunci, trebuiau să se afle la adăpost.

– Nu-i la fel de grea ca iarna de dinaintea ultimei, nu-i așa, Seniore? zise încet Jaalam. Ofițerul înalt și tânăr reușea cumva să-i citească gândurile lui Ituralde și ridică tonul, astfel încât să-l audă și ceilalți. Chiar și-așa, cred că unii oameni visează deja la niște vin fiert. Nu ăștia de-aici, firește. Sunt deosebit de cumpătați. Toți beau ceai, cred. Ceai rece. Dacă ar primi câteva lovituri de nuiiele de mestecăn, s-ar dezbrăca și ar face baie în zăpadă.

– Să-și țină hainele pe ei deocamdată, răspunse Ituralde pe un ton sec. Ar putea bea niște ceai rece în seara asta dacă vor avea noroc.

Aceste cuvinte iscară câteva chicoteli. Chicoteli înăbușite. Îi alesese cu grijă pe acești oameni, iar ei știau să nu facă zgomot în momentul nepotrivit.

Și lui i-ar fi prins bine o cană cu vin fiert și condimentat, chiar și niște ceai. Dar trecuse multă vreme de când negustorii nu mai aduceau ceai în Arad Doman. Trecuse multă vreme de când un negustor străin se aventurase mai departe de hotarul cu Saldaea. Până când zvonurile din lumea exterioară ajunseseră la el, acestea erau deja vechi ca pâinea de o lună, dacă erau, într-adevăr, doar niște zvonuri. Asta nu prea avea importanță, oricum. Dacă Turnul Alb chiar era dezbinat sau dacă bărbații care puteau conduce erau chemați cu adevărat în Caemlyn... ei bine, lumea va trebui să se descurce fără Rodel Ituralde până când tărâmul Arad Doman era din

nou întregit. Deocamdată, Arad Doman era o problemă mai mult decât suficientă pentru un om sănătos la cap.

El revizui încă o dată ordinele pe care le trimisese fiecărui nobil loial Regelui prin cei mai rapizi călăreți ai săi. Oricât de dezbinați ar fi fost din cauza vrăjmășiei și a vechilor învrăjbi, aveau totuși ceva în comun. Își vor strânge oștile și vor porni la drum atunci când vor primi ordine de la Lup; măcar atât timp cât acesta se afla în grațiile Regelui. Ba chiar se vor ascunde în munți și vor asculta, la porunca lui. Oh, se vor enfuria, iar unii îi vor blestema numele, dar i se vor supune. Știau că Lupul câștiga bătălii. Mai mult, știau că el câștiga războaie. Îi spuneau „Lupul cel mic“ atunci când credeau că el nu îi auzea, dar lui nu-i păsa că ei atrăgeau atenția asupra staturii lui – mă rog, nu prea îi păsa – atâta vreme cât ei porneau la drum când și încotro le zicea el.

În foarte scurt timp, vor călări la galop ca să întindă o capcană ce nu se va declanșa luni întregi. Își asuma un mare risc. Planurile complicate se pot nărui în multe feluri, iar planul acesta avea multe dedesubturi. Avea să se aleagă praful de tot înainte să înceapă dacă nu reușea să facă rost de momeală. Sau dacă cineva nu îi asculta porunca de a-i evita pe mesagerii Regelui. Cu toții îi cunoșteau motivele, însă până și cei mai încăpățânați i le împărtășeau, deși puțini erau aceia dispuși să vorbească cu voce tare despre asta. Chiar și el se mișcase ca o fantomă care înfrunta furtuna de când primise ultima poruncă de la Alsalam. În mânăca lui, hârtia împăturită stătea vârată deasupra dantelei albe ce-i cădea pe mănuașă din fier. Mai aveau o ultimă șansă, o șansă foarte mică, pentru a salva ținutul Arad Doman. Poate chiar să îl salveze pe Alsalam de el însuși înainte ca membrii Consiliului Negustorilor să hotărască punerea unui alt bărbat pe tron în locul lui. Fusese un domnitor bun mai bine de douăzeci de ani. Să-l ajute Lumina să fie din nou!

Un trosnet puternic dinspre miazăzi îl făcu pe Ituralde să-și pună mâna pe mânerul sabiei lui lungi. Se auzi un pârâit slab de piele și sunet de metal când ceilalți își scoaseră armele din teci. În rest, tăcere. Pădurea era la fel de tăcută ca un mormânt înghețat. În afară de o cracă ce se rupse sub greutatea zăpezii. După o clipă, el se relaxă – cât de mult putu să se relaxeze de când apăruseră poveștile dinspre miazănoapte cum că Dragonul Renăscut apăruse pe cerul din Falme. Poate că bărbatul era, într-adevăr, Dragonul Renăscut, poate că își făcuse apariția pe cer, dar, oricare ar fi fost adevărul, poveștile acelea puseseră pe jar tot ținutul Arad Doman.

Ituralde era convins că ar fi putut stinge acel jar dacă i s-ar fi dat mai multă libertate. Nu se lăuda că gândea astfel. Știa de ce era în stare într-o campanie, într-un război. Dar, încă de când Consiliul hotărâse că Regele s-ar afla mai în siguranță dacă ar fi scos pe furie din Bandar Eban, lui Alsalam părea să-i fi intrat în cap ideea că era reîncarnarea lui Artur Aripă-de-Șoim. De-atunci, își pusese semnătura și pecetea pe nenumărate ordine de luptă, care curgeau neconținut din locul unde îl ascunsese Consiliul. Membrii acestuia nu voiau să spună unde era acesta, nici măcar lui Ituralde. Toate femeile din Consiliu cu care se confrunta aveau o privire goală și deveneau evazive atunci când era pomenit Regele. Mai că îi venea să creadă că ele nu știau unde era Alsalam. Un gând ridicol, firește. Consiliul își ținea ochii ca de vultur pe Rege. Casele de negustori se amestecau prea mult – fusese mereu de părerea lui Ituralde; totuși, își dorea ca acestea să se amestece și acum. Era un mister de ce tăceau, căci un rege care strica negoțul nu rămânea prea mult pe tron.

El își ținea legămintele, și-apoi Alsalam îi era prieten, dar poruncile pe care le trimitea Regele nici c-ar fi fost mai potrivite pentru a aduce haosul. Nici nu puteau fi ignorate. Alsalam era Regele. Însă acesta îi poruncise lui Ituralde să

mărșăluiașcă spre miazănoapte cât mai repede cu putință ca să înfrunte o mare adunare de Jurați ai Dragonului despre care Alsalam știa, pesemne, de la niște iscoade secrete, apoi, zece zile mai târziu, fără să vadă nici picior de Jurați ai Dragonului, primise poruncă să se deplaseze din nou înspre miazăzi, cât mai repede cu putință, ca să înfrunte o altă adunare, care nu își mai făcuse apariția. Primise poruncă să își concentreze forțele pentru a apăra Bandar Eban când un atac pe trei fronturi ar fi putut pune capăt la tot și să îi dezbine, când o lovitură de ciocan ar fi avut același rezultat, să atace teritoriile despre care el știa că fuseseră abandonate de Jurații Dragonului și să mărșăluiașcă departe de locul unde el știa că aceștia își aveau tabăra. Mai rău, adeseori, Alsalam le trimisese porunci direct nobililor puternici, care ar fi trebuit să îl urmeze pe Ituralde, trimițându-l pe Machir într-o direcție, pe Teacal în altă direcție, iar pe Rahman într-o a treia direcție. De patru ori s-au iscat bătălii înverșunate din cauză că părți din oaste au dat unele peste celelalte în toiul nopții în timp ce mărșăluiau la porunca Regelui, așteptându-se să dea doar peste dușmani. În tot acest timp, Jurații Dragonului își sporeau rândurile și deveneau mai încrezători. Ituralde se bucurase de victorii – la Solanje și Maseen, la Lacul Domal și Kandelmar –, Lorzii din Katar se învățaseră să nu își mai vândă produsele rezultate din minele și fierăriile lor dușmanilor ținutului Arad Doman –, dar, întotdeauna, poruncile lui Alsalam îi zădărniciaseră aceste victorii.

Ultima poruncă era diferită însă. În primul rând, un Om Cenușiu o omorâse pe domnița Tuva, care încercase să îl oprească să ajungă la el. Era un mister de ce Umbra se temea de această poruncă mai mult decât de oricare alta; totuși, era un motiv în plus să se miște rapid. Înainte ca Alsalam să-i dea o altă poruncă. Această poruncă oferea multe posibilități, iar el se gândise la toate pe care și le închipuisese. Însă

toate cele bune se întrezăreau aici, azi. Când ți-au mai rămas doar mici șanse de izbândă, atunci trebuie să profiți de ele.

Tipătul strident al unei iscoade răsună în depărtare, apoi un al doilea și un al treilea tipăt. Făcându-și mâinile căuș la gură, Ituralde imită cele trei țipete ascuțite. După câteva clipe, un jukan lătos și pestriț își făcu apariția de printre copaci, călărețul lui purtând o mantie albă cu dungi negre. Dacă ar fi stat nemișcați, atât calul, cât și călărețul ar fi fost greu de observat în pădurea înzăpezită. Călărețul s-a oprit lângă Ituralde. Era un bărbat îndesat și avea o singură sabie, cu lama scurtă, iar de șa stăteau prinse un arc în teacă și o tolbă.

– Pare-se că au venit cu toții, Seniore, zise el cu acea voce mereu răgușită, trăgându-și gluga de pe cap.

Cineva încercase să îl spânzure pe Donjel în tinerețe, deși motivul se pierduse în negura timpului. Ce îi mai rămăsese din părul tuns scurt era de un gri metalizat. Peticul negru din piele care îi acoperea ochiul drept era o altă amintire a unei aventuri din tinerețe. Cu un ochi sau doi, el era cea mai bună iscodă pe care o știuse vreodată Ituralde.

– Mă rog, majoritatea, continuă el. Au pus două cercuri de străjeri în jurul cabanei, unul în interiorul celuiilalt. Poți să-i vezi de la o milă depărtare, dar nu se poate apropia nimeni fără ca oamenii din cabană să nu îl audă la timp ca să poată fugi. După urme, n-au adus mai mulți oameni decât ai zis că vor aduce, nu suficienți ca să conteze. Firește, adăugă el pe un ton ironic, ești puțin depășit numeric.

Ituralde încuviință din cap. El oferise Panglica Albă, iar cei cu care urma să se întâlnească o acceptaseră. Trei zile în care oamenii au jurat pe Lumină, pe sufletul lor și în speranța izbăvirii să nu își folosească armele unul împotriva celuiilalt sau să verse sânge. Cu toate acestea, Panglica Albă nu fusese probată în acest război, iar, mai nou, unii oameni aveau idei ciudate despre locul unde puteau găsi izbăvire. Cei care își

ziceau „Cei Jurați Dragonului“, de pildă. Mereu se spusese despre el că era parior, deși nu era. Șmecheria era să știi ce riscuri să-ți asumi. Și, uneori, să știi pe care să ți le asumi.

Scoțând un pachet cusut în mătase cerată din carâmb, el i-l dădu lui Donjel.

– Dacă nu voi ajunge la Coron Ford în două zile, dă-i asta soției mele.

Iscoada vârî pachetul undeva în interiorul hainei, își duse mâna la frunte și își întoarse calul spre apus. Mai făcuse astfel de comisioane pentru Ituralde, de obicei în ajunul unei bătălii. Facă Lumina ca Tamsin să nu fie nevoită nici de data asta să desfacă pachetul. Va veni după el – ea îi spusese asta –, căci ar fi pentru prima oară când o ființă vie ar bântui un mort.

– Jaalam, zise Ituralde, hai să vedem ce ne așteaptă la cabana de vânatoare a domniței Osana.

El își înfipse călcăiele în flancurile calului ca să-l mâne înainte, iar ceilalți îl urmară.

Soarele ajunse la zenit, apoi începu să coboare pe măsură ce ei înaintau călare. Norii negri dinspre miazănoapte se apropiau, iar frigul mușca mai tare. Nu se auzea niciun sunet în afară de scrâșnetul copitelor care spărgeau crusta din zăpadă întărită. Cu excepția lor, pădurea părea pustie. El nu văzu niciunul dintre străjerii despre care îi pomenise Donjel. Părerea bărbatului despre ce se putea vedea de la depărtare era diferită de a majorității. Ei îl așteptau, firește, și erau atenți să nu fie urmat de vreo oaste, cu sau fără Panglică Albă. Probabil că mulți dintre ei aveau motive, pe care le considerau a fi întemeiate, ca să trimită o ploaie de săgeți asupra lui Rodel Ituralde. Un lord putea făgădui loialitate Panglicii Albe în numele oamenilor săi, dar, oare, toți se simțeau obligați? Uneori, trebuia să-ți asumi, pur și simplu, niște riscuri.

Pe la mijlocul după-amiezii, așa-zisa cabană de vânatoare a Osanei se ivi brusc printre copaci: un ansamblu de turnuri

albe și domuri subțiri și ascuțite, care s-ar fi potrivit de minune printre palatele din Bandar Eban. Pentru ea, vânătoarea fusese întotdeauna despre bărbați sau putere, trofeele ei erau numeroase și deosebite în ciuda faptului că era destul de tânără, iar „partidele de vânătoare“ care avuseseră loc aici ar fi ridicat câteva sprâncene chiar și în capitală. Acum, cabana era într-o stare deplorabilă. Ferestrele sparte semănau cu niște guri căscate, cu niște dinți ca de fierăstrău. În niciuna nu se întrezărea vreun crâmpoi de lumină sau de mișcare. Cu toate acestea, zăpada ce acoperea pământul curat din jurul cabanei fusese călcată de copitele cailor. Porțile îmbrăcate în aramă și ornamente, ce dădeau spre curtea principală, erau deschise, iar el trecu prin ele fără să încetinească, urmat de oamenii lui. Copitele cailor pocneau pe pietrele pavajului în locurile unde zăpada era fleșcăită.

Nu ieși niciun servitor în întâmpinarea lui, nu că s-ar fi așteptat la vreunul. Osana dispăruse la începutul necazurilor care acum zguduiau Arad Doman așa cum scutură câinele un șobolan, iar servitorii ei se împrăstiaseră repede la alții din Casa ei, acceptând orice loc era liber. În vremurile astea, cei fără stăpâni mureau de foame sau deveneau bandiți. Sau Jurați Dragonului. Descălecând în fața unor scări mari din marmură de la capătul curții, el îi dădu frâiele Săgeții unuia dintre oștenii lui, iar Jaalam le porunci oamenilor să se adăpostească pe unde puteau – ei și caii lor. Ațintindu-și privirile spre balcoanele din marmură și spre ferestrele mari ce înconjurau curtea, ei începură să se miște de parcă s-ar fi așteptat să primească o săgeată de arbaletă între omoplați. O ușă dublă a grajdului era întredeschisă, dar, în ciuda frigului, ei se răspândiră în toate colțurile curții, îngrămădindu-se cu caii, astfel încât să poată veghea în toate direcțiile. Dacă lucrurile aveau să se înrăutățească, poate câțiva aveau să scape.

Scotându-și mânușile, el și le vârî la cingătoare și își verifică dantela în timp ce urca scările însoțit de Jaalam. Zăpada care fusese călcată în picioare și înghețase trosni din nou sub tălpile lui. El se abținu să privească în altă parte, ci doar în față. Trebuia să pară foarte sigur pe el, ca și când nu exista nicio posibilitate ca lucrurile să decurgă altfel decât se aștepta. Încrederea în sine era cheia unei victorii. Dacă cei din tabăra cealaltă te credeau încrezător, atunci, uneori, se întâmpla ca și cum ai fi fost cu adevărat. Când ajunseră în capul scărilor, Jaalam trase de inelul poleit al uneia dintre ușile înalte și sculptate și o deschise. Ituralde își atinse alunița cu un deget ca să se asigure că era acolo – obrații îi erau prea reci ca să simtă clinchetul steei de catifea neagră – înainte să pășească înăuntru. Era la fel de sigur pe el ca și când ar fi mers la un bal.

În vestibulul cavernos era la fel de frig ca afară. Respirația lor se transforma în aburi ce pluteau ca o pană. Neluminat, spațiul părea deja învăluit în amurg. Pardoseala era din mozaic în culori vii, reprezentând vânători și animale. Plăcile erau ciobite pe alocuri, de parcă ceva foarte greu fusese târât pe ele sau, poate, scăpat. În afară de un singur soclu răsturnat, pe care stătuse odinioară o vază mare sau o statuie mică, vestibulul era gol. Ceea ce nu luaseră servitorii atunci când fugiseră fusese furat de mult de bandiți. Un singur bărbat îi aștepta; avea părul alb și era mai sfrijit decât atunci când îl văzuse Ituralde ultima oară. Platoșa îi era ponosită, iar cerceul era doar un cerculeț din aur, însă dantela era imaculată, iar semiluna roșie și sclipitoare de lângă ochiul stâng s-ar fi potrivit bine la Curte, în vremuri mai bune.

– Pe Lumină, vă urăm bun venit în numele Panglicii Albe, Seniore Ituralde! zise el pe un ton oficial, făcând o mică plecăciune.

– Pe Lumină, vin în numele Panglicii Albe, Seniore Shimron, răspunse Ituralde, făcând o mică plecăciune.